

Posłuchaj

()

XIII. Sakramenty Nowego Przymierza

1. Wierzę, że istnieje siedem sakramentów w ścisłym tego słowa znaczeniu Nowego Prawa, ustanowionych przez naszego Pana Jezusa Chrystusa w celu skutecznego udzielania łaski, którą one symbolizują: Chrzest, Bierzmowanie, Eucharystia, Spowiedź, Namaszczenie chorych, Święcenia kapłańskie i Małżeństwo.[1]

2. Wyznaję, że sakramenty muszą być ważnie sprawowane z zachowaniem przepisanej materii, formy i intencji, z przestrzeganiem obrzędów liturgicznych, które jasno wyrażają wiarę katolicką; oraz że muszą być przyjmowane z wymaganymi dyspozycjami.[2]

3. Wierzę, że chrzest jest bramą Kościoła i że jest niezbędny do zbawienia. Z reguły nikt nie może zostać zbawiony bez jego przyjęcia; poprzez ten sakrament człowiek zostaje obmyty z grzechu pierworodnego, włączony do Chrystusa, naznaczony

piętnem chrześcijańskim i staje się członkiem Kościoła.[3] Odrzucam zatem praktykę odraczania bez poważnej przyczyny chrztu dzieci, które nie są w stanie korzystać z rozumu.[4] Jednak ten, kto po osiągnięciu wieku rozumu i bez własnej winy nie ma dostępu do tego sakramentu, może zostać zbawiony w sposób nadzwyczajny poprzez chrzest pragnienia, to znaczy poprzez nadprzyrodzony akt wiary i doskonałej miłości, który przyłącza go do Kościoła.[5]

4. Wyznaję, że Bierzmowanie umacnia ochrzczonego poprzez dar Ducha Świętego, aby mógł odważnie wyznawać wiarę, przeciwstawiać się wrogom zbawienia i żyć jako świadek Chrystusa. W czasach zamieszania ta nadprzyrodzona siła jest szczególnie potrzebna, gdyż nikt nie może zachować wiary bez walki.[6]

5. Wyznaję, że spowiedź odpuszcza grzechy popełnione po chrzcie poprzez czyny pokutnika, którymi są skrucha, spowiedź i zadośćuczynienie. Zdecydowanie odrzucam każde podejście duszpasterskie, które osłabia poczucie grzechu, bagatelizuje konieczność spowiedzi sakramentalnej lub sprowadza zadośćuczynienie do zwykłego aktu naprawczego wobec siebie samego lub innych, bez odniesienia do wykroczenia popełnionego wobec Boga.[7]

6. Wyznaję, że sakrament namaszczenia chorych przynosi ulgę i wzmacnia chorych, odpuszcza grzechy, gdy ma to zastosowanie, w znacznym stopniu przyczynia się do zniwelowania kary należnej za grzech oraz przygotowuje duszę chrześcijańską do stawienia się przed Bogiem.[8]

7. Potwierdzam, że małżeństwo jest trwałym i nierozerwalnym związkiem jednego mężczyzny i jednej kobiety, wyniesionym

przez Chrystusa do godności sakramentu między osobami ochrzczonymi. Cel tego związku, ustanowionego przez Boga, Porządkującego naturę, jest dwojaki: z jednej strony rodzenie i wychowywanie dzieci, co stanowi pierwotny i główny cel małżeństwa; z drugiej strony wzajemne wsparcie małżonków i zaradzenie pożądliwości, co stanowi jego cele drugorzędne: cele prawdziwe i istotne, ale z natury podporządkowane celowi pierwszemu.[9]

8. Odrzucam zatem każdą doktrynę, która uznaje związki sprzeczne z małżeństwem za rzeczywiste, choć niedoskonałe, uczestnictwo w nim; lub która, pragnąc zdefiniować małżeństwo wyłącznie w kategoriach miłości małżonków, niszczy hierarchię celów małżeństwa, narażając się na ryzyko legitymizacji rozwodu, odmowy posiadania dzieci, a tym samym antykoncepcji, która jest sprzeczna z prawem naturalnym.[10]

9. Wyznaję, że sakrament święceń kapłańskich nadaje temu, kto go przyjmuje, charakter kapłański, który upodabnia go do Chrystusa Kapłana, oraz że żadna kobieta nie może go przyjąć na żadnym stopniu. W ten sposób kapłan otrzymuje władzę składania zbawczej Ofiary za żywych i zmarłych, odpuszczania grzechów oraz uświęcania wiernych. Odrzucam zatem wszelkie pomieszanie między kapłaństwem w prawdziwym i właściwym sensie, jako posługą Chrystusa, a kapłaństwem powszechnym, używanym w niewłaściwym sensie w odniesieniu do wiernych: wierni składają ofiarę duchowo wraz z kapłanem i poprzez kapłana; jednak tylko należycie wyświęcony kapłan urzeczywistnia i składa sakramentalnie Ofiarę w Osobie Chrystusa.[11]

[1] Sobór we Florencji, bulla *Exsultate Deo* (22 listopada 1439 r.), DS 1310–1327; Sobór Trydencki, sesja VII (7 marca 1547 r.), DS 1600–1613.

[2] Sobór we Florencji, bulla *Exsultate Deo* (22 listopada 1439 r.), DS 1312; Sobór Trydencki, sesja VII (7 marca 1547 r.), DS 1611 i 1613.

[3] Sobór we Florencji, bulla *Exsultate Deo* (22 listopada 1439 r.), DS 1316; Sobór Trydencki, sesja VII (7 marca 1547 r.), DS 1614–1627.

[4] Sobór Trydencki, sesja VII (7 marca 1547 r.), DS 1625.

[5] Zob. odniesienia podane w przypisie 63.

[6] Sobór Trydencki, sesja VII (7 marca 1547 r.), DS 1628–1630.

[7] Sobór we Florencji, bulla *Exsultate Deo* (22 listopada 1439 r.), DS 1323–1325; Sobór Trydencki, sesja XIV (25 listopada 1551 r.), dekret o sakramencie pokuty, DS 1667–1693 i 1701–1715.

[8] Sobór we Florencji, bulla *Exsultate Deo* (22 listopada 1439 r.), DS 1324–1325; Sobór Trydencki, sesja XIV (25 listopada 1551 r.), dekret o sakramencie namaszczenia chorych, DS 1694–1700 oraz 1716–1719.

[9] Sobór we Florencji, bulla *Exsultate Deo* (22 listopada 1439 r.), DS 1327; Sobór Trydencki, sesja XXIV (11 listopada 1563 r.), nauka o sakramencie małżeństwa, DS 1797–1812.

[10] Leon XIII, encyklika *Arcanum divinae* (10 lutego 1880 r.); Pius XI, encyklika *Casti connubii* (31 grudnia 1930 r.).

[11] Sobór Florencki, bulla *Exsultate Deo* (22 listopada 1439 r.), DS 1326; Sobór Trydencki, sesja XXIII (15 lipca 1563 r.), Nauka o sakramencie święceń, DS 1763–1778; Pius XII, Konstytucja apostolska *Sacramentum ordinis* (30 listopada 1947 r.).

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

Copyright Mavientura Projects e.K>

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related